

til. Jeg troer, at man ved at anstille en Undersøgelse vil komme til at sætte denne Sum af 150 Rd. op til 170—180 Rd.; men naar vi ere komne til Enighed derom, hvad vi ikke kunne i dette Dieblif, men først naar Sagen bliver behandlet i et Udvalg, saa vil Spørgsmaalet blive, hvorledes Kommunerne skulle faae denne Erstatning af Kongerigets Kasse. Hvorledes fik de i sin Tid Erstatning for Krigskjørsler, hvorledes faae Erstatning for alle de Gjenstande, som man i Trængens Dieblif lader dem udrede? Derved, at man udsteder rentebærende Obligationer paa Statskassen, som indfries efter en vis Tid, efter Freden, eller under andre Betingelser, og det er dertil, vi sandsynligviis maae komme, naar vi bearbejde denne Lov videre. Vi maae undersøge, om dette Tal 150, som Regjeringen har vogtet sig for at sætte for høit i en provisorisk Lov, ikke kan sættes høiere i den endelige Lov, og om ikke den rette Godtgøvelsesmaade vil være at udstede rentebærende Statsforfrivninger, som senere vilde blive indfrieede. Dette er, troer jeg, det, der ligger nærmest for. Det ærede Medlem her ligeoverfor blandede to Ting sammen, som ere ganske forskellige, nemlig Spørgsmaalet om Distriktheste og om Udredning af Heste under Omstændigheder som disse, eller Foderheste. Distrikthestespørgsmaalet ligger aldeles ikke for her, det kan ikke løses af den høitærede Indenrigsminister, og altsaa kunne vi i denne Henseende kun nære et Ønske. Jeg forstod ogsaa det ærede Medlem saaledes, som om han blot gjorde en Slags Henstilling, et Ønske, og vi vilde Alle haabe, at der ikke skal gaae for lang Tid hen, inden Ønsket kommer under Overveielse, men i den nærværende Tid og under de nærværende Omstændigheder kunne Ønsket af den Art overmaade let fordunste, saaledes at de ere glemte i det Dieblif, da de skulde bruges. Jeg har kun foreløbig villet bemærke dette, for at dette Ønske ikke skulde træde frem i en Form, som jeg ikke troer vilde fremme Sagen det Allermindste. Naar vi engang komme til at ændre paa det System, hvorefter Hestene ikke paa en kostbar Maade holdes ved Eskabronerne og Batterierne, men sættes ud paa Landet som Foderheste, saa maa man lidt efter lidt komme

til at lade de forskellige Regimentter skaffe sig Foderværter ved Licitation, og man vil da erholde dem til billigere Priis og til bedre Nytte end nu; dog, dette ligger som sagt ikke for. — Jeg troer, at naar man nærmere vil overveie dette Lovforslag, og hørsee fra, hvad der i Motiverne er udtalt om det Ønskelige i at betragte denne Udredelse som en Krigsstat, hvilket i Grunden ikke direkte har med Sagen at bestille, saa vil man finde, at Regjeringen er gaaet frem paa den Maade, som Rigsdagen selv, navnlig Folkethinget, har givet den Opfordring til. Ved det, som her er skeet, har man kun brugt de nærmestliggende Midler til at forskaffe sig Heste, uden at disponere over Pengemidler, hvorpaa man i det Hele taget fra Statskassens Side sparer saa Meget som muligt. Erstatningsspørgsmaalet, Godtgøvelsesspørgsmaalet og Fordelingsspørgsmaalet ligger ikke for her i dette Dieblif; det kan nærmere afgjøres ved anden Behandling.

R. Pedersen: Naar den ærede sidste Taler htrede, at man med Hensyn til Prisen for Hestene maatte huske paa, at der kunde stilles Heste paa 9 Aar, saa er dette ganske rigtigt, men naar han tillige udtalte, at, dersom Kommuner havde kjøbt yngre og bedre Heste, var det en Velvillie af dem, saa troer jeg, at det er en Velvillie, som man ikke skal sætte altsor stor Priis, eller lægge for stor Vægt paa. Det Spørgsmaal som man fornemmelig maa stille sig, er, om Kommunerne, uanset om Hestene ere 5 eller 9 Aar gamle, have kunnet faae dem til en Priis af 150—180 Rd., som den ærede sidste Taler nævnte. Vi maae ikke glemme, at Kommunerne ikke ere vante til at stille Heste for den Slags Kommissioner, der have skullet modtage disse, og de kunde altsaa ikke iforveien vide, hvilke Fordringer de vilde stille; i ethvert Fald maatte man forudsætte, at de for Krigsbestyrelsens og for Landets Skyld vilde fordrø saadanne Heste, som ikke i Krigstid vilde opslides, og jeg er vis paa, at Kommunerne selv have taget dette Hensyn. Ligeoverfor den ærede sidste Taler skal jeg angive, at Hestene i det Amt, hvor jeg nærmest er bekendt, paa enkelte Afvigelser nær, have kostet mellem 185 og 240 Rd., og jeg er vis